



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Pavly Polednové a soudkyň JUDr. Zuzany Sváčkové a Mgr. Kláry Hronové ve věci

žalobkyně: **COFIDIS a. s.**, IČO 27179907
sídlem Bucharova 1423/6, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **J. R.**, narozený xxx
bytem xxx

o zaplacení částky 400 003 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. listopadu 2025,
č. j. 27 C 166/2025-58

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v napadené části výroku II, co do zamítnutí žalobního požadavku na zaplacení úroku z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 387 750 Kč od 18. 4. 2025 do zaplacení, a ve výroku III o nákladech řízení **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Odvoláním napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku částku 387 750 Kč (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení částky 12 253 Kč, zákonného úroku z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 397 903 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

od 18. 4. 2025 do zaplacení a úroku ve výši 22 258 Kč (výrok II) a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 51 524 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (výrok III).

2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou žalobkyně odůvodnila tvrzením, že žalovanému na základě smlouvy o spotřebitelském úvěru CKL č. 66540045 uzavřené dne 23. 8. 2024 poskytla částku 400 000 Kč. Žalovaný však splatil pouze částku 12 250 Kč, čímž porušil své smluvní povinnosti a žalobkyně proto od uvedené smlouvy odstoupila.
3. Ze shodných tvrzení účastníků řízení a na podkladě provedeného dokazování soud prvního stupně zjistil, že žalobkyně poskytla žalovanému na základě smlouvy o spotřebitelském úvěru CKL ze dne 23. 8. 2024, č. 66540045, částku 400 000 Kč. Před tím si ověřila výši příjmu žalovaného a výpis z jeho bankovního účtu za období od 1. 5. 2024 do 31. 7. 2024. Vzhledem k tomu, že žalovaný na splátkách úvěru uhradil pouze 12 250 Kč, žalobkyně ke dni 1. 4. 2025 učinila zbývajícím dluh splatným a vyzvala žalovaného, aby jí zaplatil celkem částku 422 261 Kč (sestavající se z jistiny 397 903 Kč, smluvních poplatků 2 100 Kč a úroku ve výši 22 258 Kč) a zákonný úrok z prodlení z částky 397 903 Kč od 18. 4. 2025 do zaplacení. Na předžalobní výzvu ze dne 3. 4. 2025 žalovaný nereagoval.
4. Tato skutková zjištění soud prvního stupně následně právně posoudil podle § 2390, § 419, § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), ve spojení s § 2 odst. 1, § 86 odst. 1 a § 87 odst. 1, 2 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „ZSU“), a dospěl k závěru, že tvrzená smlouva o úvěru je absolutně neplatná, protože žalobkyně před jejím uzavřením nesplnila povinnost posoudit dostatečně úvěruschopnost žalovaného. Nicméně žalovaný obdržel od žalobkyně částku 400 000 Kč, ze které jí vrátil pouze částku 12 250 Kč. Soud prvního stupně proto uložil žalovanému, aby zaplatil žalobkyni ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku částku 387 750 Kč a ve zbývajícím části žalobu zamítl s tím, že s ohledem na neplatnost úvěrové smlouvy nevznikl žalobkyni nárok na zaplacení sjednaných úhrad a úroků a vzhledem ke speciální právní úpravě lhůty k plnění v § 87 odst. 1 ZSU nemá žalobkyně nárok ani na zaplacení požadovaného zákonného úroku z prodlení. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud prvního stupně odůvodnil odkazem na § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).
5. Proti tomuto rozsudku, a to pouze proti jeho části, v níž byla zamítnuta žaloba o zaplacení úroku z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 387 750 Kč od 18. 4. 2025 do zaplacení, podala žalobkyně včasné odvolání. V něm vytkla soudu prvního stupně, že jí nepřiznal zákonný úrok z prodlení požadovaný z bezdůvodného obohacení vzniklého ode dne následujícího po marném uplynutí lhůty stanovené ve výzvě ze dne 3. 4. 2025. Vyzvala-li totiž žalobkyně žalovaného k vrácení dluhu, na což žalovaný nereagoval, ocitl se dne 18. 4. 2025 v prodlení se zaplacením částky, kterou žalobkyni dluží. Dále žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že to byl žalovaný, kdo měl povinnost tvrzení a související povinnost důkazní týkající se možnosti zaplatit dluh. Zůstal-li však v prvostupňovém řízení pasivní, soud prvního stupně nebyl oprávněn suplovat absenci jeho aktivity. Soud by totiž měl vstupovat do řízení namísto účastníka (a tím suplovat jeho procesní aktivitu) jen výjimečně, například v případech, kdy je dotčen veřejný zájem. Co se týká zkoumání úvěruschopnosti a s tím související absolutní neplatnosti úvěrové smlouvy soudní judikatura v odkazu na evropskou legislativu dovodila, že poskytování úvěrů spotřebitelům bez zkoumání jejich schopnosti vrátit úvěr má dopady na veřejný pořádek. Oproti tomu k možnosti vrátit bezdůvodné obohacení by se měl vyjadřovat pouze účastník řízení, protože on má nejlepší přehled o svých schopnostech splácet úvěr. A je to tedy také on, kdo má tvrdit a dokazovat, kdy a jak je schopen vrátit bezdůvodné obohacení. Jestliže se tedy žalovaný ke své schopnosti vrátit dluh žalobkyni výslovně nevyjádřil, soud prvního stupně neměl dovodit, že žalovaný není schopen bezdůvodné obohacení vrátit, respektive se neocitl v prodlení s vrácením dlužné částky. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit jí úrok z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 387 750 Kč, a to od 18. 4. 2025 do zaplacení.

6. Žalovaný, který se s rozsudkem soudu prvního stupně ztotožnil, navrhl, aby odvolací soud tento rozsudek jako věcně správný potvrdil. Při ústním jednání před odvolacím soudem pak k odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že si je vědom dluhu, který vůči žalobkyni má. V současné době však splácí čtyři půjčky, které dluhu vůči žalobkyni předcházejí a dále dochází k vypořádávání dalších dvou jeho půjček, kde by mu snad měl vzniknout i přeplatek. Žalobkyni proto podle svých možností hodlá dluh vrátit, jen není schopen dluh zaplatit aktuálně a ani jednorázově.
7. Odvolací soud z podnětu a v rozsahu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
8. Soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu a z provedených důkazů vyvodil též odpovídající skutková zjištění, která jsou dostatečným podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Rovněž jeho právní hodnocení věci je správné. Vzhledem k tomu, že odvolací soud se ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku, v podrobnostech na něj pro stručnost odkazuje.
9. Odvolací soud tedy souhlasí se soudem prvního stupně, že za situace, kdy žalobkyně neprověřila řádně úvěruschopnost žalovaného, který se nacházel v postavení spotřebitele, smlouva o úvěru je absolutně neplatná. Žalovaný je proto povinen vrátit žalobkyni pouze nesplacenou část poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru, a to ve smyslu § 87 odst. 1 ZSU v době přiměřené jeho možnostem.
10. Soudní judikatura zdůrazňuje, že § 87 odst. 1 a 2 ZSU upravující dobu (okamžik) vrácení poskytnuté a dosud nesplacené jistiny spotřebitelského úvěru, který je současně speciální úpravou vypořádání plnění z neplatné smlouvy, sleduje především ochranu spotřebitele. Při výkladu tohoto ustanovení soudní judikatura vychází především z důvodové zprávy, podle které při vypořádání neplatné úvěrové smlouvy může u spotřebitele nastat problém opatřit si urychleně již utracené peníze ze spotřebitelského úvěru. Z uvedeného důvodu není povinen vrátit poskytnutou jistinu ihned, ale v době odpovídající jeho možnostem, tj. v takových splátkách, v jakých je schopen ji splácet. Text předmětného ustanovení „v době přiměřené jeho možnostem“ je tudíž vykládán tak, že míří na rozložení vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru v čase. Pokud spotřebitel vrací poskytnutou jistinu podle svých možností, nemůže se dostat do prodlení, což je hlavním cílem jeho ochrany. V obecné rovině pak z uvedeného vyplývá, že dokud se spotřebitel nedostane do prodlení s vrácením poskytnuté jistiny, nemůže poskytovateli úvěru vzniknout nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. 33 Cdo 3675/2021).
11. V posuzované věci žalovaný vyjádřil vůli předmětný dluh podle svých možností splnit. Ke svým možnostem vrátit dluh žalobkyni, pak vysvětlil, že se ocitl v úvěrové nouzi, protože aktuálně splácí a vypořádává asi šest úvěrů, respektive půjček, které vzniku dluhu vůči žalobkyni předcházejí. Tím, že umořuje své předchozí dluhy, respektive vypořádává spotřebitelské úvěry, si zajišťuje dostatek finančních prostředků na splnění dluhu i vůči žalobkyni. Aktuálně a ani jednorázově však splnit dluh schopen není.
12. Názor žalobkyně, že splatnost jejího nároku měla být vyvolána již její výzvou ze dne 3. 4. 2025, nikoliv v době odpovídající možnostem žalovaného, respektive na základě rozhodnutí soudu (§ 87 odst. 2 ZSU), nemá oporu v hmotněprávní zákonné úpravě uvedené v § 87 ZSU a ani ve zmiňované související soudní judikatuře, z níž plyne, že nárok na zákonné úroky z prodlení vzniká věřiteli teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývajících částí jistiny spotřebitelského

Shodu s prvopisem potvrzuje L.P.

úvěru v době podle § 87 odst. 1 ZSU (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. 33 Cdo 3675/2021).

13. Soud prvního stupně tedy postupoval správně, pokud zamítl požadavek žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení z bezdůvodného obohacení vzniklého žalovanému z neplatné úvěrové smlouvy, protože žalovaný se neocítl v prodlení v návaznosti na výzvu žalobkyně k plnění a nemůže se dostat do prodlení, pokud vrátí poskytnutou jistinu úvěru dle svých možností. Soud prvního stupně pak nepochybil ani při rozhodování o náhradě nákladů řízení. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části zamítavého výroku II, tj. co do zamítnutí žalobního požadavku na zaplacení úroku z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 387 750 Kč od 18. 4. 2025 do zaplacení, a ve výroku o nákladech řízení III. jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
14. Ve vyhovujícím výroku (výrok I) a ve zbylé části zamítavého výroku (výrok II) zůstalo rozhodnutí soudu prvního stupně odvoláním nedotčeno, a proto nepodléhalo odvolacímu přezkumu (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
15. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. ř. s., a contrario, protože žalovanému, který byl v odvolacím řízení procesně úspěšný, v této fázi řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Přípustnost dovolání přezkoumá dovolací soud.

Praha 11. března 2026

Mgr. Pavla Polednová v. r.
předsedkyně senátu